

Rettevejledning

1. Pensumgrundlaget er især kapitel 14, evt. suppleret med dele af kapitlerne 15 og 16. De klassiske metoder til at forhindre bank runs omfatter ændring af regelsættet (narrow banking, muligheden for at suspendere udbetalinger, ændring af kontoform til omsættelige indlånsbeviser), og udnyttelse af markedet (interbankmarkedet). Hertil kommer så løsninger, der involverer specialiserede institutioner, nemlig enten en indskydergarantiordning eller en lender-of-last-resort. Der forventes en kort diskussion af fordele og ulemper ved hver af disse.

Når der specielt ønskes en ordning, der ikke giver incitament for bankerne til at øge deres risici, er indskydergarantiordningen ikke en oplagt mulighed, og der må vælges blandt de øvrige. Her er det især lender-of-last-resort, som er egnet, det kan vises at denne løsning i visse simple modeller fungerer bedre end indskydergaranti.

2. Pensumgrundlaget er (især) kapitel 6 om kreditrationering. Vi har at gøre med et tilfælde af adverse selection, hvor der er mindst to forskellige typer af låntagere. Her kan banken med fordel lade låntagere vælge mellem flere kontrakter, der hver især specificerer rente og sikkerhedsstillelse. Hvis kombinationerne af de to elementer er valgt rigtigt, vil de to typer selv vælge den kontrakt, der var tiltænkt dem, idet de mere risikable vælger høj rente og lille eller ingen sikkerhedsstillelse, mens de mindre risikable vælger lavere rente men en passende sikkerhedsstillelse. Forklaringen bør ledsages af grafisk illustration.

Hvis der er flere konkurrerende banker, må der tilføjes en yderligere betingelse, nemlig at der i ligevægten ikke må være nogen konkurrent, der med gevinst kan tiltrække en eller begge købergrupper ved at tilbyde dem en alternativ kontrakt. Der kan, afhængigt af de givne parametre, være tilfælde, hvor markedet ikke har nogen ligevægt og dermed er ustabil.

3. Pensumgrundlaget er kapitel 17 om regulering og lukning af banker. Det vil især være oplagt at argumentere med udgangspunkt i Mailath-Mester modellen, hvor en regulerende myndighed kan lukke en bank såfremt dens adfærd ikke er samfundsmæssigt korrekt, men så må afholde udgifter til bobehandling og betaling til indskydere. I ret mange tilfælde, afhængigt af parametre for omkostninger og risiko, vil det være for dyrt at lukke en bank, også selvom det formelt er berettiget.

Der er ikke noget standardsvar på spørgsmålet om, hvordan reguleringen kan forbedres. Indenfor modellens rammer vil den regulerende myndighed oftere træde ind, når omkostningerne ved bobehandling er lave, og det kan opnås ved at kræve et depositum af banken, som dækker dele af denne omkostning (og betales tilbage, hvis det ikke bruges).